

J-saga

Morguninn 12. desember vaknaði _____ snemma. Hann hafði dreymt skrýttinn draum. Hann hafði dreymt að vondi galdrakarlinn hefði tekið alla jólasveinana og lokað þá inni í kastalanum sínum. ”En asnægur draumur,” hugsaði hann með sér, og stökk fram úr rúminu. Hann hlakkaði til að sjá hvað Stekkjastaur hafði sett í skóinn hans í nótt. En þegar hann gáði í skóinn var ekkert þar! Gat Stekkjastaur hafa gleymt honum? _____ var næstum því farinn að gráta af vonbrigðum.

Þá heyrði hann allt í einu rödd fyrir aftan sig. ”Vondi galdrakarlinn rænda Stekkjastauri hérna hjá þér, rétt áður en hann ætlaði að setja í skóinn þinn.”

_____ sneri sér við. Hann var furðu lostinn, því að fyrir aftan hann var ekki maður, heldur hundur! Hundur með jólahúfu!

”Hver ert þú eiginlega?” spurði hann. ”Og hvernig veistu allt þetta?”

”Ég er jólahundurinn,” sagði hundurinn, ”og ég veit þetta vegna þess að ég var með Stekkjastauri og beið hérna rétt fyrir utan þegar galdrakarlinn kom”.

”Jólahundurinn?” sagði _____ og varð sífellt meira undrandi. ”Ég vissi að það væri til jólaköttur – en ekki að það væri til jólahundur!”

”Auðvitað er til jólahundur, kjáninn þinn! Það segir sig sjálf að það getur ekki verið til

jólaköttur nema það sé til jólahundur líka!”

Allt í einu gerði _____ sér ljóst að jólahundurinn hlyti að vera að segja satt – og að það sem hann hafði verið að dreyma um nóttina hafði ekki verið uppspuni heldur blákaldur sannleikur. ”Hvað eigum við að gera?” spurði hann örvæntingarfullur. Hvað ef jólasveinarnir slyppu nú aldrei lausir – þá fengi enginn neitt í skóinn fyrir þessi jól, og heldur ekki þau næstu eða þau þarnaestu...

”Við förum auðvitað á eftir galdrakarlinum og leysum jólasveinana úr dýflissunni” sagði jólahundurinn alveg hiklaust.

_____ fann á sér að hann varð að hjálpa til, svo að hann klæddi sig og fór með jóla-hundinum út. Hundurinn byrjaði strax að þefa uppi slóð galdrakarlins. Þeir gengu lengi, lengi.

Þá komu þeir að greniskógi. Þegar þeir voru að ganga í gegnum hann heyrðu þau ámátlegt mjálm: ”Mjá! Mjá!” ”Hvað er nú þetta?” spurði _____. ”Þetta hljómar nú eins og jólakötturinn,” sagði jólahundurinn. ”Ætli hann sé ekki í vandræðum enn einu sinni”.

Þeir gengu á hljóðið og sáu fljótlega jólaköttinn, þar sem hann sat upp í jólatré og komst ekki niður. ”Mjá, mjá, hjálpið mér!” sagði jólakötturinn.

Eins gott að _____ var duglegur að klifra. ”Ekkert mál!” sagði hann hressilega, klifraði upp í tréð og bjargaði kettinum niður. Þegar þeir voru aftur komnir niður á jörðina, kom í ljós að kötturinn var með eitthvað í kjaftinum.

”Takk,” sagði jólakötturinn. ”Ég festist upp í trénu vegna þess að galdrapoki jólasveinana fauk þangað upp og ég vildi ná honum aftur.”

Jólakötturinn lét _____ fá galdrapokann og útskýrði fyrir honum hvernig hann virkaði. ”Taktu pokann,” sagði hann, ”við þurfum eflaust á honum að halda þegar við komum til galdrakarlsins. Maður getur tekið allt upp úr honum sem maður þarf á að halda.”

”Til hvers nota jólasveinarnir pokann?” spurði _____ forvitinn.

”Nú, auðvitað til að taka upp gjafir handa börnunum,” svaraði kötturinn. ”Annars gætu þeir aldrei borið nægar gjafir handa öllum.”

Síðan héldur þeir félagar förinni áfram, og innan tíðar voru þeir komnir að kastala galdrakarlsins.

_____ andaði djúpt og bankaði að dyrum.

Galdrakarlinn kom út og hreytti ókurteislega út úr sér: ”Hver eruð þið og hvað viljið þið?”

_____ lét þetta ekki á sig fá, og svaraði strax: ”Ég heiti _____ og þetta eru jólahundurinn og jólakötturinn. Við viljum að þú sleppir jólasveinunum og það strax!”

”Ha, ha, ha,” hló galdrakarlinn hæðnislega. ”Þú ert kræfur lítill karl. En ég er í svo miklu jólaskapi að ég skal gera eins og þú vilt – en bara ef þú getur leyst fyrir mig þraut. Ef þú getur ekki leyst þrautina breyti ég þér og vinum þínum í jólaskraut og hengi á jólatréð mitt!”

_____ gat ekki gert annað en að fallast á þetta. ”Hvaða þraut er þetta?” spurði hann.

”Af því að jólasveinarnir eru þrettán þarftu að gefa mér þrettán hluti sem byrja á 'jól-,'” svaraði galdrakarlinn.

_____ var viss um að þetta yrði ekkert vandamál með aðstoð galdrapokans. Hann rétti höndina niður í pokann og dró upp....

- jólakúlu, jólahúfu, jólasokk, jólapakka, jólakort, jólabjöllu, jólaengil, jólabarn, jólahjarta, jólasvein, jólatré, jólastjörnu jólaservíettu

Nú hafði galdrakarlinn fengið alla 13 hlutina, svo að hann varð að afhenda lykilinn til að _____ gæti opnað fyrir jólasveinunum og hleypt þeim út. Hann opnaði fyrst fyrir uppáhaldsjólasveininum sínum, sem var...

Jólasveinarnir voru náttúrulega ákaflega fegnir yfir að vera sloppnir út. Það var svo mikið sem þeir þurftu að hyggja að fyrir jólin – kannski sérstaklega Stekkjastaur, sem enn ekki hafði komið öllum skógjöfunum sínum til skila.

_____ gaf jólasveinunum galdrapokann til baka og fór aftur heim til sín, ánægður eftir erfiðan en samt skemmtilegan dag. En upp frá því fékk hann alltaf alveg óvenjulega mikið í skóinn...